



Vonnisnummer / Griffienummer 2024 / 2840
Repertoriumnummer / Europees
Datum van uitspraak 17 september 2024
Naam van de beklaagde(n)
Systeemnummer parket 21CO44941 Rolnummer
Notitienummer parket DE66.L4.7630/2021

rechtbank van eerste aanleg
Oost-Vlaanderen, afdeling
Gent
Kamer G30DI

Vonnis

Aangeboden op
Niet te registreren

In de zaak van het openbaar ministerie tegen:

BEKLAAGDE(N) :

1. RRN

geboren
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te

eerste beklaagde, vertegenwoordigd door meester advocaat te
in eigen naam en loco meester
advocaat te

2. RRN

geboren te
van Belgische nationaliteit
ingeschreven te

tweede beklaagde, vertegenwoordigd door meester advocaat te
in eigen naam en loco meester
advocaat te

TENLASTELEGGING(EN)

als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek:

door de misdaad of het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering rechtstreeks te hebben meegewerkt;

door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat de misdaad of het wanbedrijf zonder zijn bijstand niet had kunnen worden gepleegd;

door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt;

of, door het plegen van de feiten rechtstreeks te hebben uitgelokt door woorden in openbare bijeenkomsten of plaatsen gesproken dan wel door enigerlei geschrift, drukwerk, prent of zinnebeeld aangeplakt, rondgedeeld of verkocht, te koop geboden of openlijk tentoongesteld.

functioneel samenbrengen van materialen tot constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning met verzwarende omstandigheden

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een

constructie ontstaat, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsvergunning, omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen of omgevingsvergunning voor het verkavelen van gronden, hetzij in strijd met de betreffende vergunning te hebben uitgevoerd, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de betreffende vergunning, hetzij in geval van schorsing van de betreffende vergunning, verder te hebben uitgevoerd, namelijk

op het perceel gelegen te kadastraal gekend als
eigendom van geboren en van
geboren beiden wonende te
bij aankoopakte van 6 juni 2019 verleden voor notaris te

in de voortuinstrook en de zijtuinstrook onvergonde verhardingen te hebben aangebracht

(art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, b), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4., 6.2.1. lid 1, 1°, en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening; art. 5, 1°, a), en 6 lid 1 Decreet 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning)

Wat betreft met de omstandigheid dat het in artikel 6.2.1. lid 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vermelde misdrijf gepleegd werd door een instrumenterende ambtenaar, vastgoedmakelaar of een andere persoon die in de uitoefening van zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt of verhuurt, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpt en/of opstelt of een persoon die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt, bij de uitoefening van zijn beroep, namelijk als aannemer (zie st. 20)

(art. 6.2.1. lid 2 en 6.3.1. § 1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

te in de periode van 20 november 2020 tot 14 april 2021
door

PROCEDURE

De dagvaarding werd op 5 december 2023 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid te
Zij vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken.

De dagvaarding werd op 6 mei 2024 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid te
Zij vermeldt de kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp is van de tenlasteleggingen en identificeert de eigenaar ervan zoals voorgeschreven door de wetgeving inzake hypotheken.

De behandeling en de debatten van de zaak hadden plaats in openbare terechtzitting van 18 juni 2024

De rechtspleging verliep in de Nederlandse taal.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde alle aanwezige partijen.

Het openbaar ministerie heeft haar vordering geformuleerd ter zitting.

BEOORDELING OP STRAFGEBIED

1. Overzicht van de feiten

Op 14 april 2021 stelde de verbalisant ruimtelijke ordening vast dat er aan de woning op de verhardingen werden aangebracht in de voortuin en zijtuin zonder vergunning. Het verhardingspercentage in de voortuin bedroeg hierdoor 100 %. De woning is gelegen in woongebied. Het achterste gedeelte van het perceel bevindt zich in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

In de vergunning van 2019 werd er enkel een pad naar de voordeur en de garage voorzien. In de zijtuin werd er enkel een pad naar de zijdeur voorzien. De vergunning werd afgeleverd en verenigbaar geacht met de plaatselijke ordening omdat bij de vergunde toestand *"de bezetting op het terrein sterk wordt verminderd door het verwijderen van de bestaande verharding"*.

Op een foto van 2020 is de nieuwe woning te zien zonder verhardingen rond.

Eerste beklagde verklaarde dat hij geen vergunning nodig had omdat zij de verharding bovenop de reeds bestaande verharding aanbrachten. Hij had de verhardingen nodig om zijn voertuigen op te parkeren en zou niets uitbreken.

De burgemeester leidde een herstellvordering in bij het parket. De burgemeester vorderde aanpassingswerken, namelijk de uitbraak van de niet-vergunde verhardingen. De Hoge Raad van de Handhavingsuitvoering verleende een positief advies.

2. Bespreking van de schuldvraag

1. **Beklaagden moeten zich voor de rechtbank verantwoorden wegens het aanbrengen van verhardingen in de voortuinstrook en de zijtuinstrook zonder of in strijd met de vergunning met de verzwarende omstandigheid dat eerste beklagde handelde als professional in vastgoed.**

Beklaagden verzochten om de vrijspraak. Zij stellen dat de handelingen vallen onder het vrijstellingsbesluit en er aldus geen vergunning nodig was. Dat eerste beklagde dacht dat de verhardingen onder de vrijstelling vallen, zou onder meer blijken uit het feit dat hij voor opvang zorgde voor het regenwater.

2. Gelet op de duidelijke vaststellingen op 14 april 2021 staat vast dat beklaagden hun vergunning niet naleefden en veel meer verhardingen aanbrachten dan toegestaan in functie van hun bedrijven.

Ten tijde van de aanleg van de verhardingen, gold er inderdaad een vrijstelling voor de strikt noodzakelijke toegangen tot en opritten naar het gebouw. De voorwaarde in verband met infiltratie van hemelwater werd slechts later toegevoegd in de wetgeving en is pas van toepassing sinds 2 oktober 2023 en doet hier dus niet ter zake. De rechtbank gaat daar niet verder op in en kan zich ook bezwaarlijk steunen op de uitgevoerde infiltratiemogelijkheden om af te leiden dat eerste beklagde zich in 2020 steunde op de vrijstelling voor toegangen en opritten.

De redenering van beklaagden dat aan de voorwaarde van strikt noodzakelijke toegangen en opritten naar het gebouw of de gebouwen zonder twijfel werd voldaan omdat eerste beklagde zaakvoerder is van twee vennootschappen en zijn vier bestelwagens, twee aanhangwagens en zijn privévoertuig moet kunnen parkeren op de verhardingen is niet te volgen en totaal onjuist. Zoals te zien op de foto's heeft de woning van beklaagden één voordeur en één garagepoort. Dit zijn de enige toegangen tot de woning en enkel de strikt noodzakelijke paden van de straat naar deze toegangen mogen verhard worden zonder vergunning. Het al dan niet bezitten van voertuigen creëert geen enkel recht of vrijstelling om verhardingen aan te leggen. Voor bijkomende verhardingen dient een vergunning verkregen te worden.

Voor de volledigheid voegt de rechtbank eraan toe dat beklaagden zich ook niet dienstig kunnen beroepen op de uitzondering voor onderhoudswerken. De vorige verhardingen werden immers eerst volledig uitgebroken. Het ging helemaal niet om het vervangen van versleten onderdelen maar om een geheel nieuwe constructie.

Anders dan beklaagden stellen, is ook het moreel element bewezen. De te last gelegde misdrijven vereisen enkel algemeen opzet, dit is in casu doen wat door de vermelde bepalingen verboden is. Het eventueel bestaan van goeder trouw is hierdoor niet relevant. Beklaagden handelden bewust en vrijwillig, dit is met kennis van zaken en zonder dwang. Dat sprake is van bewust en vrijwillig handelen wordt overigens verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil moet worden aangezien, nu zij het bestaan van een schulditsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig maakt. Beklaagden handelden in strijd met wat een normaal voorzichtig en vooruitziend persoon in dezelfde omstandigheden zou hebben gedaan.

Tweede beklagde meent dat zij niet kan veroordeeld worden omdat zij geen rol speelde bij de uitvoering van de werken, noch opdracht gaf tot de werken en zelfs nooit verhoord werd. De rechtbank stelt vast dat tweede beklagde wel degelijk schriftelijk werd uitgenodigd voor verhoor maar hier niet op inging. Ook was zij niet aanwezig op de zitting van de rechtbank zodat zij niet kon ondervraagd worden door de rechtbank. Hieruit kan haar onschuld niet worden afgeleid.

Tweede beklagde is samen met eerste beklagde eigenaar van de woning en zij vroegen samen meermaals een vergunning aan voor het verbouwen en uitbreiden van de woning. Tweede beklagde woont in de woning en ter zitting bleek dat zij samen met eerste beklagde bestuurder is van en ook haar bedrijfsvoertuigen op de verhardingen geplaatst

worden. Nu uit de gegevens van het strafdossier blijkt dat eerste beklaagde en tweede beklaagde wel degelijk gezamenlijk als bouwheer zijn opgetreden is er ook in hoofde van tweede beklaagde onmiskenbaar sprake van een wetens en willens gestelde positieve daad waardoor zij aan de uitvoering van de feiten, voorwerp van de enige telastlegging, zodanige hulp heeft verleend dat die feiten zonder haar tussenkomst niet hadden kunnen worden gepleegd.

3. Met de personele verzwarende omstandigheid van artikel 6.2.1 lid 2 VCRO worden alle personen bedoeld die een beroep of een bedrijvigheid uitoefenen in verband met het bouwwezen in de ruimste betekenis van het woord.

Eerste beklaagde is aannemer en bestuurder in vennootschappen die in het bouwwezen actief zijn, zodat de verzwarende omstandigheid is bewezen en de minimale geldboete in zijn hoofde 2.000 euro bedraagt. Als professional in vastgoed wordt terecht verwacht dat er kennis is van de regelgeving omtrent vergunningen en er correct wordt gehandeld.

3. Straftoemeting

1. Bij de straftoemeting houdt de rechtbank rekening met de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklaagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank die kent.

De straf heeft niet alleen een vergeldende functie, ze moet ook preventief werken: ze moet beklaagden ertoe aanzetten in de toekomst geen misdrijven meer te plegen.

2. Artikel 21ter V.T. Sv. bepaalt dat indien de duur van de strafvervolgning de redelijke termijn overschrijdt, de rechter de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken, of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf of, bij een zeer zwaarwichtige miskenning van de redelijke termijn, het verval van de strafvordering kan uitspreken.

De rechter beoordeelt, in het licht van de omstandigheden van de zaak en het belang van de overschrijding van de redelijke termijn, welke van de in het eerste lid bedoelde gevolgen moet worden uitgesproken.

Terecht menen beklaagden dat de redelijke termijn in strafzaken werd overschreden in deze eenvoudige zaak. De periodes van stilstand die zij in hun conclusie aanstippen zijn niet te verantwoorden en zij hebben daar geen schuld aan.

De rechtbank is van oordeel dat van een zeer zwaarwichtige miskenning van de redelijke termijn geen sprake is zodat het verval van de strafvordering niet moet worden uitgesproken.

Aangezien beklaagden door de duur van de strafvervolgning lange tijd konden genieten van hun wederrechtelijke handelingen in functie van hun bedrijven, oordeelt de rechtbank dat de gevolgen van de overschrijding van de redelijke termijn voor beklaagden eerder beperkt zijn en een bestraffing nog steeds verantwoord is. Een eenvoudige schuldigverklaring noch de gunst van de opschorting is passend om beklaagden te wijzen op de ernst van de feiten en recidive te voorkomen. De rechtbank dient beklaagden voor de overschrijding van de redelijke termijn wel een passend rechtsherstel te verlenen. De hierna bepaalde straf geldt als passend

en meetbaar herstel.

3. Beklaagden hebben de stedenbouwkundige verplichtingen naast zich neergelegd door naar eigen goeddunken hun voortuin en zijtuin volledig te gaan verharderen in niet-waterdoorlatende materialen in strijd met hun vergunning. Dergelijke overmatige verharding werkt de problematiek van wateroverlast en verdroging verder in de hand en zet andere omwonenden aan om ook in die mate te gaan verharderen. Voorschriften die ertoe strekken in het algemeen belang de ruimtelijke ordening te vrijwaren, hebben zij hierbij totaal ondergeschikt gemaakt aan hun eigen praktische verzuchtingen. Beklaagden konden op die wijze jarenlang genieten van hun wederrechtelijke constructies en de rechtbank stelt vast dat er nog steeds niet werd hersteld. Door al hun bedrijfsvoertuigen onrechtmatig rond hun woning te parkeren deden zij ook een groot financieel voordeel nu zij hierdoor geen andere locatie dienden te kopen of huren.

4. Eerste beklaagde is jaar oud en werd reeds viermaal correctioneel veroordeeld wegens verkeersinbreuken. Tweede beklaagde is jaar oud en werd reeds éénmaal correctioneel veroordeeld wegens een verkeersinbreuk.

Enkel een effectieve geldboete zou normaal gezien passend zijn om beklaagden erop te wijzen dat het bewust plegen van stedenbouwkundige misdrijven uiteindelijk niet lonend is, zeker omdat er nog geen herstel is. Rekening houdend met de overschrijding van de redelijke termijn zal de rechtbank in casu wel een groot gedeelte van de hierna bepaalde geldboetes opleggen met de gunst van het gewoon uitstel. Beklaagden komen voor deze gunst nog in aanmerking. Zij moeten wel beseffen dat het uitstel kan worden herroepen indien zij binnen de proefperiode van drie jaar opnieuw misdrijven zouden plegen.

5. Beklaagden moeten een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Bijzonder Fonds tot Hulp van de Slachtoffers van Opzettelijke gewelddaden en aan de Occasionele Redders" (artikel 29, tweede lid van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen). Deze bijdrage bedraagt 200 euro (met opdecimen). Deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Beklaagden moeten een wettelijk verplichte bijdrage betalen voor de financiering van het "Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand" (artikel 4 § 3 en artikel 5 §§ 1 en 1 van de Wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijsbijstand). Deze bijdrage bedraagt 24 euro.

Beklaagden moeten ook een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken betalen (artikel 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken). Deze vergoeding bedraagt 58,90 euro.

HERSTEL

De rechtbank stelt vast dat er geen aanwijzing is dat de overmatige delen verharding reeds zouden zijn verwijderd waardoor de herstellvordering nog actueel is.

De rechtbank is van oordeel dat de herstellvordering niet gesteund is op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of die uitgaan van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is. De gerealiseerde verhardingsgraad is naar ruimtegebruik en schaalgrootte onaanvaardbaar en overschrijdt de ruimtelijke draagkracht van het perceel. De inrichting is bovendien visueel storend. De rechtbank meent ook dat het verkeerstechnisch argument niet kennelijk onredelijk is. De vele voertuigen met aanhangwagens moeten thans manoeuvreren op het openbaar domein wat voor een gevaarlijke situatie kan zorgen en er worden publieke staanplaatsen op de openbare weg weggenomen door de veel te brede oprit. De herstellvordering is wettig.

De schade die door het bouwmisdrijf is berokkend aan de goede ruimtelijke ordening, kan slechts worden opgeheven door het herstel van de plaats door het uitvoeren van aanpassingswerken. De verwijdering van de niet-vergunde verharding is dus noodzakelijk. Eveneens blijkt hieruit dat het betalen van een meerwaarde niet volstaat als herstelmaatregel.

Nu beklaagden in het verleden talmden om tot het herstel over te gaan, wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet-naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van beklaagden om tot herstel over te gaan indien regularisatie niet mogelijk is. Rekening houdend met de omvang van de uit te voeren herstellwerken en het feit dat eerste beklagde zelf aannemer is, voorziet de rechtbank in een herstelltermijn van 6 maanden.

De lange tijd sedert dewelke beklaagden al konden overgaan tot het herstel van de plaats en de ruime termijn welke hen hiertoe nog wordt verleend, brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van artikel 1385bis, laatste alinea, Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelden pas de dwangsom zullen kunnen verbeuren.

De rechtbank machtigt de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester om ambtshalve in de uitvoering van het herstel te voorzien wanneer beklaagden dit niet zelf binnen de gestelde termijn zouden doen (art. 6.3.4, §1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening).

BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

Omdat het door beklaagden gepleegde misdrijf mogelijk schade heeft veroorzaakt, houdt de rechtbank de burgerlijke belangen ambtshalve aan, overeenkomstig artikel 4 van de Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering (art. 4 V.T.Sv.).

TOEGEPASTE WETTEN

De rechtbank houdt rekening met de volgende artikelen die de bestanddelen van de misdrijven en de strafmaat bepalen, en het taalgebruik in gerechtszaken regelen:

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35, 41 Wet van 15 juni 1935;
art. 4 Wet van 17 april 1878 - Wet houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van Strafvordering;
art. 162, 182, 184, 185 §1, 189, 190, 194, 195 Wetboek van Strafvordering;
art. 1, 2, 3, 7, 38, 39, 40, 41, 66, 100 Strafwetboek;
art. 1, 2, 3 Wet van 5 maart 1952;
art. 91, tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
art. 28, 29 van de wet van 1 augustus 1985;
art. 1 (§1, 2° en §2), 8, 14 van de Wet van 29 juni 1964;
alsook de overige wetsbepalingen aangehaald in huidig vonnis

De rechtbank:

op tegenspraak ten aanzien van

Op strafgebied

Ten aanzien van eerste beklaagde

Verklaart de feiten van de enige tenlastelegging bewezen.

Veroordeelt voor de enige tenlastelegging:

tot een **geldboete** van **16.000,00 EUR**, zijnde **2.000,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft de geldboete voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **8.000,00 EUR**, zijnde **1.000,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders

- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,90 EUR
- hoofdelijk met medeveroordeelde tot de kosten van de strafvordering, op heden begroot op 371,16 EUR.

Ten aanzien van tweede beklaagde

Verklaart de feiten van de enige tenlastelegging bewezen.

Veroordeelt voor de enige tenlastelegging:

tot een **geldboete** van **16.000,00 EUR**, zijnde **2.000,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.

Boete vervangbaar bij gebreke van betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** wat betreft de geldboete voor een termijn van 3 jaar, doch slechts voor een gedeelte van **8.000,00 EUR**, zijnde **1.000,00 EUR** verhoogd met 70 opdecimen.

Veroordeelt tot betaling van:

- een bijdrage van 1 maal 200,00 EUR, zijnde de som van 1 maal 25,00 EUR verhoogd met 70 opdecimen, ter financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en de occasionele redders
- een bijdrage van 24,00 EUR aan het Begrotingsfonds voor juridische tweedelijsbijstand
- een vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken. Deze vergoeding bedraagt 58,90 EUR
- hoofdelijk met medeveroordeelde tot de kosten van de strafvordering, op heden begroot op 371,16 EUR.

Laat de kosten van de strafvordering ten laste van de Belgische Staat, tot op heden begroot op 332,34 EUR.

Herstel

Beveelt aan op vordering van de burgemeester van
het **herstel** door het uitvoeren van aanpassingswerken aan de voortuin en
zijtuin van de woning gelegen te kadastraal gekend als
meer concreet:

- Uitbreken van de niet-vergunde verharding in de voortuin- en zijtuinstrook, inclusief fundering zodat in de voortuinstrook de verharding niet meer dan 50% van de strookoppervlakte beslaat en er maar 1 oprit van maximum 3,50 meter breedte overblijft.
- In het deel rechts van de woning moet de verharding worden verwijderd, aan de rechterkant van de woning kan een pad (4,5 meter²) met verharding worden aangelegd.
- De vrijgekomen zone moet met kwalitatieve groenaanleg (gras, planten, bloemen,...) beplant worden.

Beveelt dat het herstel zoals hierboven bevolen gebeurt binnen een **termijn** van **6 maanden** na het in kracht van gewijsde gaan van dit vonnis, onder verbeurte van een **dwangsom** van **100,00 EUR** per veroordeelde en per dag vertraging in geval van niet-uitvoering van dit vonnis binnen de gestelde termijn.

Machtigt op grond van artikel 6.3.4 §1 VCRO de burgemeester van en de stedenbouwkundig inspecteur tot het uitvoeren van de bevolen herstelmaatregel in de plaats van de veroordeelden en op hun kosten als de plaats niet binnen de termijn van 6 maanden wordt hersteld.

Op burgerlijk gebied

Houdt de beslissing over de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Dit vonnis is gewezen en uitgesproken in openbare zitting op 17 september 2024 door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI:

- rechter

in aanwezigheid van het lid van het openbaar ministerie vermeld in het proces-verbaal van de terechtzitting,
met bijstand van griffier